U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce **J. A.**, zastoupeného advokátem Mgr. Alešem Čápem, Židovská 31, Jihlava, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, Těšnov 17, 117 05 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31. 10. 2001, č. j. 36699/2001 – 1000,

t a k t o :

Žaloba se odmítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek 1000 Kč. Částka 1000 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 21. 12. 2001 se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 31. 10. 2001, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Zemědělské agentury Jihlava ze dne 24. 7. 2001, č. j. 445/93/98/00, jímž bylo rozhodnuto ve věci určení povinné osoby pro účely § 20 zákona č. 229/ 1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), tak že návrh na určení povinné osoby k poskytnutí náhrady za živý a mrtvý inventář a zásoby (v tomto případě t. D. HP) podle § 20 zákona o půdě a podle § 9 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb., ve znění zákona č. 441/1992 Sb., ze zemědělské usedlosti v K. 1, původních vlastníků J. a A. A. a spolumajitelů J. a M. A. oprávněným osobám se zamítá, a to s odůvodněním, že nebyla prokázána existence předmětného traktoru ani restituční titul podle zákona o půdě. Žalobce v žalobě namítal nesprávné hodnocení důkazů a nesprávná skutková zjištění; žalobce má za to, že důkazy provedenými ve správním řízení v jejich vzájemné souvislosti bylo prokázáno, že byl vlastníkem t. D. HP, a to i v době kdy došlo k jeho odnětí, a je proto osobou oprávněnou k poskytnutí náhrady. Správní orgány obou stupňů ve věci rozhodovaly poté, kdy předchozí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v této věci byla rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 7. 2000, č. j. 5 A 114/99 – 18, zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle § 132 s. ř. s. věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud. Předmětná věc tak z Vrchního soudu v Praze přešla na Nejvyšší správní soud. Podle ustanovení § 130 odst. 1

s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu 1 s. ř. s.

Jednou ze základním podmínek řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je, že se jedná o věc, která může být předmětem přezkoumání soudu. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Předpokladem přezkumu je tak tvrzení fyzické nebo právnické osoby o zkrácení na právech, když otázku, zda skutečně ke zkrácení práv došlo přísluší posoudit soudu.

V daném případě žalovaný rozhodl o zamítnutí návrhu na určení povinné osoby k restitučním náhradám ve smyslu § 20 zákona o půdě (jak je k tomu oprávněn na základě ustanovení § 9 zákona č. 243/1992 Sb., ve znění zákona č. 441/1992 Sb.) a tímto rozhodnutím se žalobce cítí být dotčen na svých právech, když vychází z toho, že daným rozhodnutím bylo závazně rozhodnuto o jeho restitučním nároku, když správní orgán povinnou osobu odmítl určit s odůvodněním, že existence restitučního nároku nebyla prokázána. Předmětným rozhodnutím však o restitučním nároku žalobce rozhodnuto nebylo. V případě, že nedojde k dohodě mezi oprávněnou a povinnou osobou, pak podle § 20 odst. 3 zákona o půdě náleží rozhodnout o náhradách soudu v nalézacím občanském soudním řízení. V něm soud při svém rozhodování není vázán rozhodnutím správního orgánu o určení povinné osoby a tuto otázku posoudí tak jako všechny další pro věc rozhodné skutečnosti.

Žalobou napadeným rozhodnutím proto nebyla zkrácena práva žalobce, není tak splněna základní podmínka řízení ve správním soudnictví a tento nedostatek je neodstranitelný. Proto Nejvyšší správní soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení poplatku se opírá o ustanovení § 10 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce byl totiž podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 21a odst. 2 zákona o půdě od poplatku osvobozen a poplatek 1000 Kč zaplatil na základě nesprávné výzvy soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. 2. 2003

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu